

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Válečná lest

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

VÁLEČNÁ LEST

(Příběhy vojáka z Pohraničí)

Copyright © 2008 by Vladimír Šlechta

Cover © 2008 by Michal Ivan

Maps © 2008 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-23-1

ISBN PDF: 978-80-86309-67-5

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-68-2

ISBN ePub: 978-80-86309-69-9

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-70-5

Vladimír Šlechta

Válečná lest

(Příběhy vojáka z Pohraničí)

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2008

Obsah:

Válečná lest	7
1.	9
Dobré roky	52
Zbraň mého mrtvého přítele	54
1.	56
Konec starých časů	107
Začarovaný les	110
1.	112
Příchod bouře	163
Děti lesa	167
1.	169
Objevení Šťastné Náhody	216
Spící obr	223
1.	225
Po stupních civilizace	312
Ex-orkista	317
1.	319
Roger Schnirega: chronologie	374
Pár slov na závěr – co teď a co potom	376

Válečná lest

1.

První uprchlíci se objevili před polednem.

Hubení výrostci hnali stádečko stračen. Ženy hraničářů vedly vyděšené děti, ty nejmenší nesly na zádech. Pak se přibelhalo pár bezzubých babic, s nimi přijela i kára tažená podivným spřežením mezka a volka.

Ale první se přihnala Arietta.

Stál jsem na horní plošině rudenožské pevnosti, opíral se o předprseň a vyhříval na sluníčku. Měl jsem po službě. Celou noc jsem strávil na stráži, ale ještě se mi nechtělo jít na kavalec. Mhouřil jsem oči a pozoroval lesy, jejichž zeleň byla teď na jaře neuvěřitelně svěží. Cítil jsem tichou radost z toho, že zima je konečně ta tam. Už se nebudu klepat ve vymrzlé, nevytopitelné strážnici.

Slunce mi prohřívalo kosti, podřimoval jsem a chvílemi i snil. Přál jsem si, aby se mi zdál sen o Ariettě. Jak přichází, klade mi ruce kolem krku, líbá mě na ústa.

Potichu jsem říkal její jméno: „Arietta.“

Procházela tudy před dvěma dny. Ona i její přátelé táhli krajem a do pevnosti si zaskočili nakoupit pár drobností. Arietta se mnou prohodila pár slov, smála se na mě. Od té doby jsem na ni myslel neustále.

Díval jsem se na krajinu z výšky sto dvaceti stop. Rudenrog znamená v řeči zwergrů *Dračí zub*. Ten název zahrnuje jak skálu, tak pevnost, která je vystavěná na jejím temeni. Ze západu přiléhá skála k lužnímu lesu. Na

východě jsme nechávali široký průsek, aby se orkové, přicházející vždy z téhle strany, nemohli skrývat mezi stromy. Za průsekem se do všech stran rozkládaly nekonečné lesy.

Některé sny se vám splní – ale jinak, než byste si přáli. „Arietta,“ zašeptal jsem ještě jednou. A pak jsem ji uviděl.

Vyběhla ze zelené hradby lesů a ostrým vlčím klusem se blížila k pevnosti. Už v té chvíli, kdy jsem ji spatřil jako vzdálenou postavičku, jsem věděl, že je to ona. Ale to, že se vracela, nebylo dobře.

Za ní běželi dřevaři, kteří po ránu vyšli narubat dříví pro pevnostní kuchyň. Jakýmsi šestým smyslem, snad podle jejích unavených pohybů, jsem pochopil, že utíká už od úsvitu. Čtyřicet mil z Chawyny až sem.

„Mundrochu!“ křikl jsem na vojáka, který procházel kolem mě. „Něco se děje! Skoč za kapitánem! Arietta z Thompsonova komanda se vrací!“

Arietta doběhla k hradbám a na okamžik mi zmizela z očí. Stál jsem u předprsne a čekal. Arietta se vrátila. Ale takhle jsem si naše setkání nepředstavoval.

Uviděl jsem ji hluboko pod sebou, běžela vzhůru po širokém povlovném schodišti, jehož stupně se podobaly malým terasám. Hubená tmavovláška s protáhlým obličejem, jakému se také říká *koňský*, který mě ohromně vzrušoval. Byla oblečená po elfsku: do volné haleny z jelenice, opatřené ozdůbkami z říčních mušliček, obutá do bot tak vysokých, že jí sahaly až ke kyčlím. Neměla kalhoty, jen dlouhý pruh látky provlečený mezi stehny, na břiše a na zádech podvlečený pod opaskem. Oba konce bederní zástěrky jí vyzývavě plandaly až ke kolenům. Mezi jelenicí vysokých bot a třepením haleny prosvítala nahá kůže. Já vím, může vám přijít divné, že takhle vystavovala na odiv nahé kousky steh, takhle se však nosili elfové. Od elfů převzali tenhle způsob oblékání i hraničáři, samozřejmě jenom muži. Hraničářky zůstávaly u svých osvědčených dlouhých sukní, nebo alespoň kalhot.

Na zádech nadskakoval Ariettě toulec s lukem a svazkem šípů. Vlasy měla ostříhané nakratičko, tedy s výjimkou pruhu skalpové kadeře, který se podobal koňské hřívě. Na první pohled vás zaujaly její špičaté elfské uši. Jenomže Arietta nebyla elf. Nebyla ani člověk. Takže co vlastně? Něco mezi. Kus elfa, kus člověka.

Mně osobně připadala neuvěřitelně půvabná.

Po dlouhém schodišti vyběhla až pod horní plošinu.

„Vyhlas poplach, vojáku!“ zakřičela na mě. „Orkové jsou mi v patách!“

2.

Válečná porada byla svolána do kapitánovy prostory kanceláře. Nebylo tam moc útulno, kamenné stěny se vlhce leskly a desku důkladného stolu už dlouho nikdo neuklidil. Na stole se štosovala lejstra i cínové talíře se zbytky jídla. Kapitán Ron Francis, sedící na nepohodlné židli, se za tou hromadou téměř ztrácel.

Kapitán Francis byl zakyslý chlapík s ulízanými vlasy, asi padesátiletý. Měl potíže s játry, což mohlo vysvětlovat jeho nezdravě nažloutlou pleť. Nepotrpěl si na parádu, oblékal se do koženého kabátce a soukenných kalhot stejně jako my ostatní.

K válečné poradě byl přizván zwerghský velitel Zyorgh Gronta a setník Belgamo, zvaný Smrtka. Nejspíš měli pocit, že je jich nějak málo, a tak přikomandovali i moji maličkost. Měl jsem hodnost desátníka, byl jsem tedy něco mezi kmánem a šarží, ani ryba, ani rak.

Možná bych se měl představit: mé jméno zní Roger Schnirega. Vyslovujte ho tak, jak se píše. Že by se mělo říkat Rožr Šnirega, jak mě mnozí přesvědčovali a přesvědčují? Nesmysl. Má matka, ta dobrá žena z jedné rozblácené vesnice, mě pojmenovala takhle, tedy Ro-ger. O

otci mluvila vždycky jako o S-chniregovi. A pamatujte si: moje matka má vždycky pravdu.

Usadili Ariettu z druhé strany stolu. V tuto chvíli se ještě nedělo nic vzrušujícího, zářivý jarní den dýchal poklidem a chawynští uprchlíci se dosud nevynořili z lesů. Kapitán Francis promluvil svým nepříjemným hlasem: „Takže, slečno, mám pocit, že předevčirem jste byla ještě tady, v Rudenrogu – nebo se mýlím?“

„Nemýlíte se,“ odsekla Arietta vztekle. „Předevčirem jsme byli tady, včera v Chawyně. Nevím, proč mě vyslýcháte. Musíte okamžitě vyslat jízdního posla, aby varoval Glen Karhò a dojel do Thonnieriky pro pomoc! Musíte si vyžádat posily! Jestli tu nebudou do týdne, tak bude pozdě!“

„Slečno, uklidněte se. Neukvapujte se. Rád bych si to znova zopakoval,“ zafuněl kapitán Francis a zdálo se, že ho namáhá už jenom samotné mluvení. Svou hodnost si vysloužil tím, že vždy plnil rozkazy. Pro případ skřetího útoku měl jasné instrukce: zavřít bránu Rudenrogu a hájit hradby. V pevnosti už zažil několik orčích nájezdů a tímto způsobem je pokaždé přečkal. Orkové zalehli před pevností, řvali, mávali zbraněmi, tloukli kyji do země. Občas naznačili útok na nedobytné hradby. Po několika dnech je to přestalo bavit a zase odtáhli. Tak to bylo vždycky a kapitán Francis nechápal, proč by to mělo být tentokrát jinak.

„Takže, slečno, předevčirem jste odsud odešla s Thompsonovým komandem lovců orčích skalpů. Zastavili jste se v Chawyně, abyste doplnili zásoby a trochu se před náročnou cestou povesečili...“

„Chlastali jste celou noc, že?“ vpadl do hovoru Smrtka Belgamo, vyzábělý plešatý chlapík, na kterém visel vojenský kabát jako na strašákovi.

„Chlastali jsme od včerejšího poledne,“ přikývla Arietta. „Někdy před půlnocí nám do toho přišla ta zpráva.“

Kapitán Ron Francis už věděl všechno, nebo si to alespoň myslel. „Popíjeli jste,“ zafuněl, jako by vypouštěl duši. „Pak přiběhl nějaký vyděšený kluk, že zahlédl pár orků. Mno – já si myslím, že to ani orkové nebyli, třeba jen pár spřátelených goblinů z Likaria. A vy, jak jste byli opilí, jste ztratili soudnost a začali jste se chystat na boj s nepřáteli... Kteří tam ani nebyli.“

Domluvil, spokojený s tím, jak jí to nandal. Nejradši by ji nakopl do té její poloodhalené zadnice, až by obloukem vylétla před hlavní bránu Rudenrogu, netroufl si však. Arietta přece jen patřila k Thompsonovi a přátelila se s Rônardem.

Půlelfka nechala kapitána Francise vymluvit, jen ho tiše pozorovala. Ve tváři měla mírně nazelenalou barvu. Opilecký dýchánek, doplněný čtyřicetimílovým během, jí zjevně neprospěl. Neodolala však, aby se šibalsky neuculovala na Zyorgha Grontu.

Malý, ale rozložitý Zyorgh Gronta stál nehybně vedle dveří. Zwergové sice předali Rudenrog lidem, stále tu však nechávali oddíl svých vojáků, což od nich bylo gesto přátelství. Zyorgh Gronta byl oblečený do dlouhé košile z drátěného pletiva, obutý do okovaných bot a opíral se o násadu své dvoubřité sekery. Z obličeje mu byly vidět jen zarudlé oči a bambulovitý nos, vše ostatní se ztrácelo v záplavě vlasů a vousů, spletených do drobných copánků.

Zyorgh Gronta zažil takovýchhle válečných porad nespočet. Rudenrog byl jeho domov a on tady bojoval se skřety dávno před tím, než do Pohraničí přišli první lidé.

Zwergové jsou dlouhověcí a on už v Rudenrogu sloužil asi tak sto let. Nebo možná sto padesát – nevím přesně, netroufl jsem si ho zeptat.

„Takže, mladá dámo,“ zakončil kapitán Francis proslov. „Co s tím uděláme?“

„Bylo to tak, jak jste říkal, kapitáne,“ přikývla. „O půlnoci někdo přišel. Vyděšený kluk. No, já bych o něm nemluvila jako o klukovi. Není sice tak starý a zkušený

jako vy, kapitáne Francisi, ale kluk už to rozhodně není...
Byl to Gordon Fee.“

„Cože?“ vyskočil kapitán Francis ze židle.

„Gordon Fee,“ přikývla, „a jeho parta. Rônard, Thorpi, obě elfice. Přihrnuli se z bažin dost rychle. Ta jejich mrňavá zlodějka, ta Alexandra, už byla na dně. Úplně vyřízená.“

„Přestaňte žvanit!“ zaječel Ron Francis. „To jste měla říct hned, že zprávu přinesl Gordon Fee! A co říkal?“

„Přes Zrcadlové hory se valí ohromná armáda.“

A pak, jako by si to byla Arietta připravila, se dveře do kapitánovy pracovny rozlétly a vpadl do nich udýchaný strážný: „První uprchlíci, pane!“

Kapitán Francis zežloutl v obličeji ještě víc: „Belgamo, vyhlaste poplach. Schnirego, zjistěte, kteří naši lidé jsou venku – dřevaři, pastevci a tak dál. Zažeňte je do pevnosti. Zabezpečte bránu a buďte připraven ji zavřít. Gronto – vyhlaste laskavě svému oddílu pohotovost a obsaďte spodní ochoz.“

V několika okamžicích byla místnost prázdná, jen Arietta vyčerpaně seděla na židli. Po pár krocích jsem se vrátil a křikl na ni: „Slečno, zajděte si do kuchyně, dají vám najíst. Pak se hlase u služby – zajistím vám někde v koutě postel.“

Zablýskla očima a potrásla hlavou. Nevěděl jsem, co to znamená, a neměl jsem čas to zjišťovat.

3.

První uprchlíci se objevili ještě před polednem.

Hubení výrostci hnali stádečko zpěněných stračen. Se zpožděním pak vyšel z lesa houfec žen. Vyzáblé, udřené hraničářky vedly vyděšené děti. Následovalo několik bezzubých babic, belhajících se o holích. Zdálo se neuvěřitelné, že tyhle babizny urazily v jediném zátahu

čtyřicetimílovou vzdálenost – byly to však hraničářky a měly výdrž. Snad cestou střídavě odpočívaly na káře tažené podivným spřežením mezka a volka, která jela za nimi.

Nebyl to souvislý proud uprchlíků. Utečenci přicházeli v malých, osamocených hloučcích. V Chawyně a v hraničářských samotách tou dobou žilo kolem pěti set lidí, během odpoledne jich dorazila asi polovina.

Žádní bojovníci. Muži z Chawyny do pevnosti nikdy nespěchali. Byli to potomci uprchlých nevolníků, vzpurných sedláků i řemeslníků, kteří upadli do dluhů. Prohřešky i dluhy dědů, kteří vystavěli Chawynu, už byly promlčené, ale hraničáři stejně nechovali k Rudenrogu plnou důvěru. Svěřili nám do ochrany ženy, děti a dobytek, o sebe se však starali sami. Stáhli se za dvojitou palisádu Chawyny a bránili ji. Měli výhodu, že hlavní síla orků vždy směřovala proti Rudenrogu. Ti z orků, kteří zůstali vzadu, se spíše než dobývání Chawyny věnovali drancování vyklizených hraničářských samot. Chawyna tak nikdy nebyla dobyta, stejně jako většinou nebyla objevena a spálena hraničářská políčka, ukrytá v lesích.

Opíral jsem se o kamennou zárubeň pevnostní brány a čekal na další uprchlíky. Za mými zády stoupalo podél obvodu rudenrožské skály ono povlovné schodiště, jehož stupně se podobaly malým terasám. Z vnitřní strany bylo schodiště přimknuté ke skále, z vnější strany je chránila masivní kamenná hradba, vystavěná s proslulým zwerghským fortem. Tohle dlouhé schodiště tvořilo nárazníkovou zónu. Během skřetích útoků sloužilo k ustájení dobytka – toho, který patřil k pevnosti, i toho, který přihnali uprchlíci z Chawyny.

Na schodiště se zvenku vstupovalo okovanou bránou z třípalcových fošen, která se zavírala a otevírala podle potřeby. Nahoře, tam, kde schodiště končilo a začínaly domy, se nacházela ještě jedna brána, které se říkalo vnitřní. Vnitřní brána se nezavírala nikdy. Ať se dělo, co se dělo, zůstávala rozzívnutá dokořán.

Její čas měl však přijít – už brzy.

Stál jsem až dole a dohlížel, aby šlo všechno podle vyzkoušeného postupu. Na schodišti bučely hubené kravky. Výrostci, kteří je přihnali, jim z pevnostních seníků nosili náruče sena, které se vzápětí měnilo v píci a o něco později v hnůj. Všude bzučely mouchy, přes kravské boky se protlačovaly vojenské spojky. Na ochozu nad bránou, opření o zuby cimbuří, stáli tiší zwergové, v masitých prackách svírali natažené samostřily.

Abych na ten zmatek nebyl sám, vzal jsem si k ruce Torga, Mundrocha a Karmína. Jaksi se k nám přitovaryšila i Arietta. Opírala se venku o hradbu a dívala se k lesu. V Chawyně totiž zanechala přátele – Thompsona a ostatní. Bylo velmi pravděpodobné, že se Thompson objeví v další vlně uprchlíků – neměl důvod v Chawyně zůstat.

Ještě bych podotkl, že Thompsonovo komando, které se skládalo ze samých půlelfů a z jednoho ochočeného goblina, se netěšilo dobré pověsti. Říkalo se, že se nechávají najímat orky proti jiným orkům. Když se zadařilo, stáhli skalpy poraženým skřetům a nechali si je tady v pevnosti proplatit, a k tomu ještě shrábli odměnu od spřátelených orků.

Pálily mě oči a téměř nepřetržitě jsem zíval. Ariettin příchod mě zastihl ve chvíli, kdy jsem se měl jít prospat po noční službě, na spánek ovšem nedošlo. Pokukoval jsem po ní, snažil jsem se potlačit zívání a působit tím nejlepším dojmem.

Už dlouho nevyšel z lesa žádný uprchlík, stín rudenrožské skály se prodlužoval.

„Podívejte!“ vykřikla Arietta.

Ze stromů, vzdálených necelou míli, vyrazil běžec. Hubený, oblečený v jelenicové haleně zdobené vlajícím třepením. V ruce svíral dlouhý luk.

„To je Jonni,“ vyhrkla Arietta. „Faylorgův synovec!“

Měla skvělý zrak, když ho poznala i na tuhle vzdálenost.

Jonni pádil jako jelen a vzápětí se ukázalo proč: o chvíličku později se z lesa vyřítil ozbrojenec na robustním černém hřebci. Jonni běžel, seč mohl, ale každým úderem kopyt se jeho náskok zkracoval.

Stačil okamžik a kůň docválal na Jonniho úroveň. Obrněný jezdec se naklonil v sedle, máchl pravicí a bodl kopím.

V té chvíli udělal Jonni kličku. Čepel kopí švihla do prázdna, Jonni byl náhle pět kroků za koněm a na opačné straně, než na jakou se jezdec vykláněl. Neodpustil si poslední pokus o zvrácení honičky ve svůj prospěch. Nasadil na tětivu šíp a pak jej vypustil proti koňskému břichu. Nemohl minout a také neminul, šíp se však zabodl do vycpávané čabraky a zřejmě vůbec neprošel skrz.

Jonni zahodil luk, odhodil i toulec se šípy a běžel dál. Cestu k pevnostní bráně mu jezdec právě odřízl, Jonni tedy pádil na jihozápad, k blátivé čáře lužního lesa.

Jezdec otočil koně a pobídl ho za uprchlíkem. Už už ho měl, Jonni však znovu udělal kličku. Ještě jednou unikl. Naposled. Jeho běh už nebyl tak bystrý, na další kličku už mu nezbýval dech. Ted' upaloval správně, přímo k pevnostní bráně, do cíle mu však zbývalo ještě čtvrt míle.

„Schnirego!“ ozval se odshora hlas Smrtky Belgama. „Zavři bránu!“

„Je tam hraničář, pane!“ zaječel jsem v odpověď.

„Zavři tu bránu, do hajzlu!“

Nezbylo než poslechnout, takže jsem vydal rozkaz. Torgo a Mundrych se opřeli do železem obitého křídla, panty zavržaly. Karmín popadl jednu z masivních závor, postavených vedle vrat.

„Nechejte ještě škvíru,“ vyhrkl jsem – ne moc nahlas, aby to starý Smrtka nezaslechl.

Vyklonil jsem se z uzoučké škvíry mezi křídly a houkl na Ariettu: „Slečno, musíte dovnitř!“

Jenomže Arietta, se sveřepým výrazem ve tváři, stála široce rozkročená před hradbou a napínala luk, šíp nasazený na tětivě.

Copak si snad myslí, blesklo mi hlavou, že na tuhle vzdálenost zraní obrněného jezdce?

„Slečno!“

Arietta povolila tětivu, ale nevystřelila, šíp jí zůstal zaklesnutý v prstech. „Támhle!“

Z lesa se vyřítil vůz, tažený čtyřspřežím mezků. Na kozlíku práskal jakýsi muž bičem, na korbě se natrásalo několik lidí. Čtyřspřeží mělo slušnou rychlost, mnohem větší než běžící Jonni. Vozka je šlehal do hřbetů splétaným bičem.

Jezdec se ohlédl. Při své hře na kočku a myš se vzdálil od vyježděné cesty dobrých sedmdesát kroků. A mezkové letěli jako šílení.

Podíval se po Jonnim, který klusal z posledních sil, ohlédl se po spřežení. Jeden výrostek – nebo šestice na voze? Pak si vybral: pobídl koně vstříc spřežení.

Jonniho běh se změnil v kulhavé škobrtání. Hraničářský kluk se už ani neohlížel. S hlavou vraženou mezi rameny čekal smrtící ránu.

Jezdec se hnal zpátky k cestě. Zdálo se, že se vůz prosmýkne, že mine kritický bod cesty dřív, než k němu dorazí jezdec. A pak, pokud udrží rychlost, dojede pod ochranu hradeb. Ochoz se ježil šípkami natažených zweragských samostřílů. Pokud by se jezdec přiblížil na dostřel, mohl počítat s tím, že se změní v cosi velmi podobného jehelníčku.

Vůz prolétl před hrudí zpěněného hřebce. Unikl. Kůň setrvačností cválal dál, jezdec se však postavil ve třmenech a švihl rukou. Kopí vylétlo, opsalo oblouk přes vůz a shora se zabodlo do hřbetu náručního mezka.

Mezek padl. Druhé zvíře v řadě přes něj přelétlo a pak, strženo postrojem, udělalo kotrmelec. Vůz se převrátil, lidé vylétli z korby, vozka přepadl do postrojů.

Jezdec zastavil koně a díval se, jaký měl jeho zásah účinek.

Tři lidé se zvedli z trosek vozu a rozběhli se k bráně. Jezdec pobídl koně, aby je dohnal a zabil.

„Kurva! Zavři tu bránu, Schnirego! Jsi hluchej? Jsi slepej? Copak nevidíš, že se na nás žene celej Orcigard?“

Odshora to snad bylo vidět lépe. Takhle, z úrovně terénu, mi skřetí horda splynula s temným pozadím lesa. Neviděl jsem je včas, ale oni tu náhle byli.

Zastavilo se mi srdce: *orkové!*

Ploskýma nohama dupají trávu, nad hlavami mávají šavlemi a kamennými palicemi. Na temných ksichtech se jim bělají přerostlé spodní špičáky.

Jak jsem je jen mohl přehlédnout?

Pár stovek orků, roztažených do široké rojnice, se rychle blíží k pevnosti.

„Slečno!“ zakřičel jsem naposled.

Půlelfka už nestojí u brány. Je v pláni před pevností, podepírá Jonniho, vleče ho do bezpečí.

„Torgo! Pomož jí.“

„Schnirego! Ty blbče!“ řve shora Belgamo. „Nechám tě oběsit!“

Mohutný Torgo vyběhl do pláně. Popadl Jonniho, jako by byl hraničářský kluk jen hadrovou figurkou. Už jsou tady, za nimi se prosmykává Arietta. Zdvíhám masivní dubovou závoru.

Prásk! zaklaplo jedno křídlo do druhého. První závora, druhá, třetí. Je zavřeno.

Uzoučkou špehýrkou se dívám ven. Orkové se přelili přes převrácený vůz, temný přival dostihl uprchlíky. Několik stovek řvoucích bestii buší do vraku, do mezků i do lidí. Jiní skřetí se, rozdivočelí krví, vrhají proti pevnostní bráně. Jsou zaslepení, hotovi rozbít se o hradby, nechat se prostřílet šípy a šipkami.

Mezi přívalem orků a pevností však stojí černý hřebec s obrněným jezdcem.

Jezdec zdvihá ruku a křičí. Orkové zvolňují. Zastavují se.

Jezdec křičí znovu a znovu. Jeho hlas, zkreslený uzavřenou přílbou, jako by ani nepatřil člověku. A přesto tam, pod tou kroužkovou zbrojí, musí být člověk. Dokázal by snad ork jezdit na koni?

Orkové se otáčejí, vracejí se k lesu – nejprve jednotlivci, pak hloučky. Náhle jsou pryč. Na pláni zbyl jen vůz, rozbitý na třísky, a těla lidí i mezků, roztlučená na krvavou kaši.

„Do hajzlu, Schnirego,“ chytá mě za rameno Smrtka Belgamo. Otáčí mě k sobě a mlátí pěstí do zubů: „Už nejsi desátník a nikdy nebudeš! Až tohle skončí, budeš stát před vojenským soudem!“

Něco chruplo. Belgamova pěst mi urazila půl řezáku.

4.

Stál jsem na horní plošině, na tom samém místě, kde jsem se ráno vyhříval ve slunečních paprscích. Po levé ruce jsem měl vnitřní bránu, tu, která se nikdy nezavírala. Tahle vnitřní brána je pod plošinou trochu utopená, tím je obranyschopnost Rudenrogu posílena ještě víc. Z horní plošiny se vchází na ochoz hradby, po kterém můžete sestoupit až ke spodní bráně. Hradba se stáčí kolem rudenrožské skály do oblouku, ale z horní plošiny dohlédnete až na vnější bránu, ačkoliv je vzdálená víc než dvě stě kroků. I celé dlouhé schodiště máte z horní plošiny jako na dlani. Zwergové to vymysleli dobře. Pokud by nepřítel nějakým způsobem překonal vnější bránu, zastaví ho vnitřní brána a on tak zůstane chycen v dovedně vytvořeném kaňonu. Z jedné strany má hradbu, z druhé strmou skalní stěnu. Obránci ho mohou ostřelovat z ochozu, nebo na něj z druhé strany svrhávat klády a kameny. Útočníci se na střelce jen tak nedostanou, protože

i zevnitř, z terasovitého schodiště, je hradba vysoká nejméně patnáct stop.

Za zády mi začínaly kamenné domy. Opravdu, tyhle domy jsou vystavěné z kamenů, budovali je přece zwergové. Mluvím o Rudenrogu jako o pevnosti, ve skutečnosti však má rozlohu městečka. Kromě vojenského velitelství a kasáren se tu nachází i misie Zářícího s velikou zahradou, do níž mniši, za vynaložení neuvěřitelného úsilí, nanosili v koších úrodnou půdu. Pak tu najdete pár obchodů, kovárnu, zwergskou kantýnu, jednu hospodu dole a druhou nahoře, sýpky, seníky, stáje, zbrojnici a ubytovnu, kterou v případě orčích nájezdů využívají lidé z hraničářských osad. Také je tu plno pěkných domů, ve kterých bydlí řemeslníci se svými rodinami.

Vnitřní Rudenrog je vystavěný na příkrém skalním zubu, jednotlivé skupiny budov proto spojují kamenná schodiště. Když navštívíte Rudenrog poprvé, dojem ze schodů přebije všechno ostatní. Schodiště a zase schodiště: povlnná i příkrá, rovná i zakřivená, prošlapaná i zarostlá trávou. Pokud Rudenrog opustíte, nedokážete si za pár dní vzpomenout na nic jiného než na ty schody.

V pevnosti byla stálá posádka asi padesáti *člověčích* vojáků a čtyřiceti zwergů. Když však šlo do tuhého, dokázal každý z obyvatel vzít do ruky zbraň a použít ji – dokonce i ženy a děti, mniši z misie a sirotci, kteří v misii našli nový domov. V případě potřeby tak mohlo Rudenrog bránit více než tři sta bojovníků.

Stál jsem na horní plošině a díval se do krajiny. Za pěkného počasí se odsud dalo dohlédnout na Borinovy schody na severu a někdy až na oblouk Zrcadlových hor na východě. Teď už nastala noc a já jsem viděl jenom ohně. Průsek, mimo dostřel samostřílů, byl kropenatý desítkami, snad stovkami ohnivých skvrnek.

Jazykem jsem si osahával pahýl přeraženého zubu a představoval si, jak si orkové opalují v plamenech hroty

dřevěných oštěpů či si tam na železných plátech praží k večeri ty své červy, žížaly a chrousty.

Někdo se dotkl mého ramene.

„Díky, že jste mě nenechal venku,“ řekla Arietta.

„Jo, není zač,“ odpověděl jsem.

„Měl jste kvůli tomu nepříjemnosti.“

„Přišel jsem o hodnotu a o půlku zubu. Pokud tomuhle říkáte nepříjemnosti, tak jsem je měl.“

„Chtějí vás oběsit...“

„Ale houbelec. To povídal Smrtka. Hrdelní rozsudky musí potvrdit šarže z Thonnieriky – a starej Francis je moc opatrněj, aby na sebe upozorňoval... Až tohle skončí, bude stejně všechno jinak.“

„To máte pravdu. Tam dole v pláni jsou tisíce orků.“

„Nesmysl. To jenom rozdělali hodně ohňů, aby nás zastrášili. Starej válečnickej trik.“

„Ne. Tentokrát je jich opravdu tolik.“

„Co řekl ten kluk? Ten Jonni od Faylorga?“

„Přinesl vzkaz od Gordona Fee. Gordon přijde zítra, ale až v noci. Orkové byli příliš rychlí, zaskočili je v Chawyně. Gordon sešikuje hraničáře, po setmění se probije. Opustí Chawynu a přijdou všichni.“

Gordon Fee a hraničáři, přemýšlel jsem, to je spousta dalších bojovníků. Část hraničářů nejspíš uvázla na samotách a v lesích, ale i tak sem přijde nejméně půl druhé stovky mužů. Zkušených. Skvělých střelců. Teď jde jen o to, aby se dostali sem, za hradby.

„A co vaši přátelé? Thompson a ostatní?“ zeptal jsem se Arietty. „Proč nepřišli s uprchlíky?“

„Bojují na straně obránců. Gordon je zadržel v Chawyně.“

„Ahhh!“ zasmál jsem se přidušeně.

„Vím, co si myslíte,“ naštětila se Arietta. „Chtěl jste říct, že by se Thompson také mohl přidat k orkům. Ale my nejsme takoví! Nikdy bychom se nenechali najmout proti lidem! A pak – tohle není žádná klanová třenice, ale

vyhlazovací tažení proti Arkastii. Vedené samotným Temným mágem.“

„Temným mágem? A do hajzlu... To jste předtím neřekla... Jsem rád, že nás přijde Gordon podpořit. Až se ukáže na hradbách, vystraší orky k smrti. Polovina z nich se zvedne a uteče přes hory zpátky do bažin... Promiňte, slečno, jdu spát. Nespál jsem den a noc a ještě jeden den. Musím se prospat, abych byl zítra svěží.“

„Díky za ten pokoj s postelí, který jste mi opatřil.“

„Není zač. Takové věci pro mne byly hračkou, dokud jsem byl ještě desátníkem... Dobrou noc.“

5.

Na stejném místě jsme se sešli za svítání. Já a Arietta. Čtyřicet zwergských bojovníků v kroužkových košilích a železných přílbicích. Každý z nich měl samostříl, pořádnou sekeru či bojové kladivo, a navíc ještě záložní zbraň, buď krátký meč, nebo sekerku.

Pak tam postávalo asi třicet vojáků. Neměli jsme tak skvělou zbroj jako trpaslíci, jen kožené kabátce pobité železnými pásky a kloboukovité přílby s rovným okrajem. Každý z nás měl v zádivém pouzdře meč a k tomu ještě nějakou střelnou zbraň, buď luk, nebo kuši.

Zbytek vojáků, tedy asi patnáct mužů, se nacházel dvě stě kroků od nás a hluboko pod námi. Pod velením Smrtky Belgama hlídkovali na ochozu nad hlavní bránou.

Čekali jsme, co vymyslí kapitán Francis, ten se však neměl k žádným odvážným činům. Přes noc zestárl snad o dvacet let. Zwergové stáli disciplinovaně v útvaru a čekali na povel, kdežto vojáci se rozlili podél předprsně a dívali se dolů.

Za štíty Zrcadlových hor vycházelo slunce, z nekonečných lesů stoupaly obláčky mlhy. Začínalo čisté ráno překrásného jarního dne.

Pod námi, v pláni před pevností, se šikovali orkové.

Tisíce orků.

Na jejich počtu nebylo nic zvláštního. Orkové se množí jako králíci, a když je jich příliš mnoho, vyrážejí do sousedních končin na loupeživé výpravy. Šílené bylo to, že se *šikovali*. Orkové zásadně útočí v hordách. Spontánně a bez disciplíny. Přivalí se jako povodeň. Pokud jsou obránci vytrvalí, tak to orky omrzí a zase se odvalí. Ale tihle se *šikovali do oddílů*.

Bylo na tom cosi děsivého.

Před oddíly přejížděl černý hřebec, v jehož sedle se natrásal obrněný jezdec. Ten jezdec, který včera pronásledoval Jonniho. Rozhazoval rukama a i na tu vzdálenost bylo slyšet, jak řve.

„Co to tam chystají?“ zasykl jeden z vojáků, Falko.

„Útok, nevidíš?“ odpověděl mu Karmín.

„Jak chtějí útočit? Nevidím, že by měli žebříky.“

„A támhle... Podívejte – kdo to tam je? Pro Bledou paní, vždyť to je...“

„Alarich Touraine!“

„Touraine! Temný mág!“ neslo se podél hradeb.

Nad vojáky se vznášela aura strachu. Temný mág vytáhl z Citadely – to nemůže znamenat nic dobrého.

Vysoký muž s dlouhými šedými vlasy a vousy, oblečený v temně modré říze, byl obklopený stráží z vybraných orků. Vykročil k hradbám.

„Pokusím se ho dostat,“ hlesla Arietta a nasadila šíp na tětívu.

„Je od nás čtvrt míle, nádhero,“ vyhrkl třesoucím se hlasem voják zvaný Vrána.

„Přesto to zkusím.“

Arietta zvedla hrot šípu k obloze, napjala luk. Chvíli se soustředila, pak pustila tětívu. Šíp se zaleskl v paprscích vycházejícího slunce.

Bez dechu jsme se dívali, kam dopadne.

„Třicet kroků vedle,“ poznamenal Vránův kamarád Slimák.

Arietta už měla nasazený další šíp. „Zkusím se zastřílet.“

Už však nedostala příležitost.

Temný mág se zastavil a napřáhl ruce. V dlaních se mu objevila ohnivá koule. Držel ji, jako kněží Zářícího držívají monstranci.

Koule narůstala, zvětšovala se.

A pak ji Touraine mrštil proti pevnosti.

Jezdec na černém hřebci mávl palcátem, zakřičel. Skřetí oddily se daly do pohybu.

Ohnivá koule neletěla přímo. Plula klikatě nad vrcholky trav, tak, jak ji Touraine na dálku navigoval.

Orkové, kyje a šavle zdvižené nad hlavami, řvali a běželi z plných sil, koule však byla rychlejší.

„Támhle! Na obloze!“ zakřičel kdosi. Zvrátil jsem hlavu. Na modravém nebi jsem uviděl obrysy dvou nestvůrných zvířat. Hlava orla, tělo rysa, křídla z labutě. Byli to *griffiti*. Vytvořil je Alarich Touraine a zvířata, ze kterých vzal základní části, tedy hlavu, trup a křídla, nejprve mnohonásobně zvětšil.

„Připravte se,“ vykřikl kapitán Francis. „Gronto! Velte svému oddílu! Obsad'te ochoz! Schnirego! Zavelte střelcům! Na vzdušné cíle! Nenechte je přilétnout až sem!“

Kapitán Francis jaksi zapomněl, že jsem byl včera degradován.

„Natáhněte samostříly,“ zařval jsem. „Nicolasi, Karmíne, Falko! Zamiřte na prvního griffita! Mundrochu, Vráno, Slimáku – na druhého! Nezapomeňte předsadit! Ostatní čekejte! První salva – teď! Střílejte!“

Do toho burácel Zyorgh Gonta svou hrdelní trpasličtinou. Zwergský oddíl se rozvinul do zástupu a jako ocelový had se nasunul na ochoz.

Přísahám, že jsem přes všechn ten řev a jekot, i na vzdálenost čtvrt míle, zaslechl odspoda výkřik Smrtky Belgama: „Pro Bledou paní! Ta věc letí přímo na nás!“

Ohnivá koule udeřila do spodní brány a vybuchla.

Zablesklo se, snad sama rudenožská skála se zachvěla. Dubové fošny, provázené úlomky kování, se rozlétly do stran. Hradba se zatřásla tak silně, že větší část oddílu Smrtky Belgama popadala z ochozu.

Štěpiny rozmetané brány dosud nedopadly na zem a orkové už jsou u hradby.

Hrnou se dovnitř!

„Zavřete vnitřní bránu!“ řve Ron Francis.

Orkové proudí na schodiště, dusají po terasovitých stupních. Na schodišti jsou provizorně ustájené krávy, přehrazují orkům cestu a ti je tlučou vším, co mají v pazourách.

„Agrôven skügran!“ velí Zyorgh Gronta. Vousatí zakrslíci míří, tisknou spouštěcí páky, natahují samostřily – jednou, dvakrát. Šipky z kuší se shora zakusují do proudu orčích bojovníků. Zranění skřeti padají pod nohy soukmenovců a jsou rozdupávání na kaši.

Dole, na ochozu hlavní brány, zůstalo pár našich chlapců a ti se také činí, seč můžou. Napínají tětivy a vypouštějí šípy i šipky. Je to však, jako by se pokoušeli zastavit požár pliváním.

Před roztříštěnou hlavní bránou vytvořili skřeti hemživý, přelévající se trychtýř. Po jeho okraji přejíždí obrněný jezdec, mává palcátem, řve, rozkazuje.

„Schnirego! Do hajzlu! Zavři už tu vnitřní bránu!“

„Torgo! Mundrochu!“ ječím, „zaberte za levé křídlo! Karmíne! Vráno, Slimáku! Popadněte druhé!“

Hrneme se k vnitřní bráně.

Z nebe se řítí první z griffitů, z těla mu trčí dřívky šipek. Fofruje křídly, peří má strakaté vlastní krví.

Z pařátů mu vypadává buclatý soudek.

Nový záblesk, nové ohlušující zahřmění, tentokrát takřka vedle mě. Soudek se roztrhl do jediného zášlehu ohně. Griffit je rázem roztrhán na krvavé cucky a všichni, kteří byli v tuto chvíli kolem, jsou na tom podobně. Všude víří peří.

Koutkem oka jsem zahlédl, že nám výbuch přinesl i malinké štěstíčko. Druhý griffit se opozdil a pak, když soudek vybuchl, ho tlaková vlna odfoukla mimo hradbu. Druhá výbušnina se vzápětí roztrhla někde dole, nikomu z nás však neublížila.

„Bránu! Tu bránu! Mundrochu! Torgo!“ ječím a lomcuju pravým křídlem. U druhého křídla se hmoždí Karmín, Vrána a Slimák. S touhle bránou, co kdo pamatuje, nebylo pohnuto. Rozhýbat zatuhlé panty není jen tak.

Možná se nám to nepodaří. Orkové se hrnou schodištěm a už jsou téměř u nás.

„Zaberte!“ řvu z plna hrdla. „Ráz! Ráz! Ráz!“

Deset rukou škube za železem obité dřevo. A pak, za strašlivého kvílení pantů, se křídla dávají do pohybu.

Orkové, zaneprázdnění pobíjením krav, ztratili několik rozhodujících okamžiků. Křídlo vnitřní brány se zaduněním udeřilo do veřejí a vzápětí k němu dolehlo i to druhé. Zpocenýma rukama bereme dubové zástrče, zaprášené a plné pavučin, které do této chvíle ležely ve škvíře za vraty. Zasouváme je do úchytnů.

Podařilo se, brána je zavřená.

Rozlícená vlna narazila do vnitřní brány a rozbila se o ni. Popadl jsem odhozený luk a toulec se šípy a společně s ostatními vybíhám na ochoz. Ječím, řvu.

Velím.

Střílím šíp za šípem. Opeření šípů mi kreslí krvavé čáry na kůži levice.

Orkové buší do brány sekerami, shora na ně prší krupobití šípů a šípek. Před vnitřní bránou narůstá hromada mrtvol.

A pak, jako když se vlna vsákne do písku, se orkové stahují.

Náhle jsou pryč.

Vnitřní schodiště je zaplněné mršinami krav, mrtvolami orků, mrtvými vojáky z oddílu Smrtky Belgama.

6.

Někam se mi ztratil kus dne. V jednu chvíli, krátce po východu slunce, jsem se díval na šikující se orky. A ve chvíli druhé, která se od té první zdála vzdálená sotva pár okamžiků, se slunce přiblížilo k poledni.

Kam se ten čas ztratil?

Orkové se sice stáhli, ale jen za ohyb skály, tam, kam na ně z ochozu nedostřelíme. Vlastně se schovávají kousek od vyražené brány.

Schodiště je ucpáno mrtvými těly. Dobytek, naši vojáci i orkové jsou tam naštosováni ve třech nebo čtyřech vrstvách.

Puch nafukujících se střev, mračna bzučících much. Šílenství.

„Schnirego!“ ozval se za mnou hluboký hlas Zyorga Gronty. „Vzchopte se! Musíte zorganizovat obranu!“

„Já? Proč já?“

Obrátil jsem se ke zwergovi. Od okovaných bot až k hřebenu železné helmice měřil sotva pět stop, ale v ramenou měl asi dvakrát tolik co já. V tlustých pěstích držel nenatažený samostříl, copánky z vousů i dlouhou drátěnou košili mu pokrývala schnoucí krev i griffiti peří.

„Jste zraněný, Gronto?“

„Ne. Nejsem. Ale kapitán Francis je mrtvý – roztrhala ho nálož, přinesená griffitem. Setník Belgamo je také mrtvý. Jste jediná šarže v celé pevnosti, Schnirego. Začněte se starat.“

„Já? Jsem přece degradovaný.“

„Houby jste,“ houkl na mě trpaslík. „Degradování, pokud vím, musí provázet nějaký váš *člověcký* rituál – a nic takového neproběhlo. Jste desátník a teď velíte pevnosti!“

„Ah! Gronto! To po mně nemůžete chtít! Já přeci nemohu velet!“

„Ne? A kdo teda bude velet?“

„Musíte velet vy, Gronto... Tohle je zwerghská pevnost!“ chytil jsem se té myšlenky jako tonoucí stébla.

Zwerg pokýval hlavou: „Tohle *bývala* zwerghská pevnost. Vybudovali jsme ji tak dávno, že ani já si to už nepamatuju. Ale před nějakými osmdesáti roky jsme ji předali vám, lidem! U toho jsem byl! V téhle pevnosti velí lidé a já vedu jenom podpůrný oddíl.“

„Aha... Dobře. Torgo! Kde jsi! Právě jsem se dozvěděl, že přebírám velení! Vyhlas nástup! Chci hlášení o počtu bojeschopných mužů, o zraněných. Teď hned!“

Obrovitý voják začal vyřvávat rozkazy. Ploužil jsem se k předprsni, zpoza níž jsem ráno přehlížel šiky orků. Prostor horní plošiny pokrývaly kusy mrtvol, krev a všudypřítomné griffití peří. Voják jménem Mundroch tam stál, neschopný pohybu. S ústy dokořán pozoroval tu pekelnou scénérii.

„Mundrochu,“ zaječel jsem mu do ucha. „Seber dva muže a odklid'te mrtvé!“

„Co... Co s nima uděláme, Rogere?“ zablekotal voják. „Hodíme je přes hradby?“

„Zbláznil ses, blbče? Odneste je do sklepení! Až bude po všem, pohřbíme je se ctí!“

Mundroch vzhlédl s nadějí v očích. Tohle byla řeč, která se mu líbila.

Slunce žhnulo tak, jako by už bylo léto. Odpovědnost mě tížila jako hora kamení.

Arietta stála u předprsň vedle nás a dívala se ke vzdáleným orčím šikům.

„Ještě jeden takový útok a je po nás,“ řekl jsem jí.

Ostře se po mně podívala. „Nemyslím. Viděla jsem Touraina, když ho odváděli. Byl úplně vyřízený. Než bude moct zopakovat to své kouzlo s ohnivou koulí, bude pár dnů nabírat síly.“

„Pár dnů odklad?“ Téměř jsem se zaradoval. „Během pár dnů se může stát plno věcí.“

„Co by se asi mohlo stát?“ zavrtěla nevěřicně hlavou.

„Přijde Gordon Fee a převezme velení.“

„Proč by přebíral velení?“

„Jak to vypadá, velitelem pevnosti jsem já. Kapitán Francis i Smrtka jsou mrtví.“

Nevesele se zasmála. „Gratuluju k rychlé kariéře.“

Obrátil jsem se dozadu, kde se řadili vojáci i zwergové. Torgo na žádné mluvení nebyl, takže mi podal hlášení Karmín: „Oddíl setníka Belgama padl bezezbytku, Rogere. Pár kluků tam sice chvíli přežívalo, ale... Házeli po nich sekery a kameny tak dlouho, dokud je nesundali... Kapitán Francis je mrtvý, s ním padli čtyři muži a dva zwergové. Dále máme dvanáct vážně raněných lidí i trpaslíků. Zbytek posádky je schopen držet zbraně.“

„A domobrana?“

„Něco kolem osmdesáti chlapů. Dál ti kluci z Chawyny – umí dobře používat luky. Pro všechny máme zbraně i zbroj.“

„Já jsem tady taky,“ řekla mi za zády Arietta.

Rozkročil jsem se. „Poslouchejte mne dobře,“ zakřičel jsem. „Nebudeme si nic nalhávat. Pokud Touraine ještě jednou zopakuje takovýhle kousek, tak jsme vyřízení. Jediné, co nás teď dělí od orků, je vnitřní brána. Nemá cenu ji zpevňovat, protože Touraine ji rozbije i tak. Napadá mne jediné, co bychom mohli udělat: postavíme za bránou zeď.“

Odmělčil jsem se a pozoroval všechny kolem. Zhluboka jsem se nadýchl a pokračoval: „Nemůžeme doufat v žádnou pomoc. Jak víte, nejbližší osada je Glen Karhō, ale ta nemá vojenskou posádku, žijí v ní jenom lovci a dřevaři. Nemůžeme se spoléhat na pomoc zwerků ze Západních

Zrcadlových hor ani na elfy z Izironku. Kdybychom k nim vyslali posly, trvalo by týdny, než by se k nám dostala nějaká posila. Jediní přátelé, kteří jsou dostupní, jsou hraničáři z Chawyny a Gordon Fee. Gordon nám vzkázal, že přijde dnes v noci. Jonni,“ zavolal jsem na pobledlého výrostka, který včera s velkým štěstím unikl obrněnému jezdcí. „Je to tak?“

„Přesně tak, pane,“ přisvědčil Jonni. „Gordon mi řekl, že přijde. Říkal, že počká, až se hlavní voje orků přehrnou kolem Chawyny. Pak vyrazí do protiútoky, prorazí obležení a přes lesy dorazí až sem. Se svým komandem i s našimi.“

„Vidíte,“ zakřičel jsem. „Až Gordon přijde před pevnost, musíme být připraveni vyrazit mu na pomoc. Budeme stavět zeď a čekat na Gordona. Torgo – postav stráž a rozděľ muže do směn – vojáky, zwerger i civilisty. Vráno, Slimáku – vezměte ty hraničářské kluky do zbrojnice a sežeňte jim zbroj, luky a dost šípů. Předpokládám, že umí všichni dobře střílet. Pokuste se je alespoň trochu procvičit v zacházení s mečem. Rozchod!“

Ještě mě něco napadlo, a tak jsem za odcházejícími houkl: „Jo, a nezapomeňte nechat v té zdi branku.“

Znovu jsem se zadíval do pláně, kde se rozkládalo nepřehledné orčí ležení.

„Dobrá řeč,“ pochválila mě Arietta. „Zvlášť ta zeď za bránou mi připadá jako dobrej nápad.“

„Ale prdlajs,“ trhl jsem rameny. „Musím je nějak zaměstnat... Naší jedinou šancí je, že přijde Gordon. Jinak jsme vyřízení.“

7.

„Rogere – pojd' sem!“ křikl Falko.

Podíval jsem se přes předprseň. Z pláně, černající se orky, zvolna přijížděl jezdec. Vedle koně capkala na

pařatých nohou drobná nazelenalá bytůstka, v pacičce svírala žerd' s bílou vlajkou.

„Gronto!“ zavolal jsem na trpaslíka. „Deset vašich se samostříly na ochoz! Natáhněte a zamířte!“

Jezdec minul hranici dobrého dostřelu a pokračoval dál. Zvolna se přibližoval k hradbám a pak, ve vzdálenosti asi padesáti kroků od skály, zastavil. Goblin s bílou vlajkou přiložil k pyskům hláskou troubu: „Chceme vyjednávat!“

„Zastřelíme je oba,“ vyhrkl Falko. „To je ten hajzl, kterej včera zastavil vůz s uprchlíkama!“

„Rozstřílíme je na hadry,“ křikl někdo další. Horní plošina se rychle zaplňovala zvědavci.

Ohlédl jsem se po nich: „Vraťte se ke své práci!“

Zyorgh Gronta stál opodál, jako vždy opřený o násadu své sekery. Zeptal jsem se ho: „Co teď?“

„Chtějí vyjednávat,“ zabručel.

„Můžeme je zabít.“

„Myslím, že můžeme zabít jenom goblina. Ten jezdec má dobrou zbroj.“

„Dobře. Budeme vyjednávat... Jdu tam,“ rozhodl jsem se.

„Jdete tam?“ vyhrkla Arietta, která mi zůstávala nablízku. „Chcete opustit pevnost? Jste velitel!“

„Ten muž neví, že jsem velitel. Copak vypadám jako nějaký velitel? Prostě – jdu tam a zeptám se ho, co chce.“

Sešel jsem z horní plošiny k vnitřní bráně, před níž několik vojáků a mužů z domobrany stavělo novou, čtyři stopy tlustou zeď. Pokládali na sebe ploché kameny a spojovali je vápennou maltou. Zatím jim sahala sotva po kolena.

„Nezapomeňte na tu branku,“ upozornil jsem je. Trochu znervózněli. Na branku pochopitelně zapomněli a začali reptat, že nebudou rozebírat to, co už mají postavené. „Můžete tady nechat ten schod,“ napověděl jsem jim a pak jsem křikl nahoru: „Jsou na schodišti orkové?“

„Jenom hromady mrtvol, Rogere,“ zavolal z ochozu Karmín.

„Dobře. Pootevřete mi bránu. Jdu ven.“

Chvilí jsem musel vysvětlovat, kam jdu, proč tam jdu a co oni mají mezitím dělat. Pootevřeli bránu na škvírku a hned ji za mnou přibouchli.

Od ranní bitvy uplynulo sotva půl dne – ale na mrtvolky už zapůsobilo odpolední vedro. Těla se nafukovala, bobtnala, vyhřezlé vnitřnosti černaly a nabývaly odstínu fialové a temně zelené. Mračno much, vyplňující vnitřek schodiště, bylo husté jako hrachová kaše.

Šel jsem po mrtvých tělech a vyhýbal se místům, která vypadala příliš *tekutě*. Jako bych šel po pružném povrchu slatiny, tak se pode mnou koberec z mršin prohýbal a pohupoval. Chtělo se mi zvracet.

Říkám, že se mi chtělo zvracet? Vlastně jsem se nepřetržitě dávil a ten puch mě téměř ochromoval. Naštěstí jsem už od včerejška nic nesnědl.

Souběžně se mnou postupovala nahoře po ochozu desítka zwergů. Došli až k místu, kde hradba popraskala a kus ochozu se zřítil. Ztratili jsme přístup k hlavní bráně, která tak zůstala mimo naši kontrolu.

Vyšel jsem roztrpeným otvorem, v němž ještě dnes ráno byla zasazena ona důkladná okovaná brána z třípalcových fošen. Trhl jsem sebou, když jsem spatřil desítky orků, kteří se o kus dál tiskli do stínu rudenrožské skály. Sledovali mě zarudlýma očkama, pracky měli položené na jílcích šavlí i na násadách kamenných kladiv.

Pokusil jsem si jich nevšímat a šel jsem dál. Až tam, kde stál gobliní parlamentář a černý hřebec s obrněným jezdcem.

Jezdec seskočil z koně, postavil se tak, aby byl koňským bokem chráněný před namířenými samostříly. Měl na sobě velmi dobrou, i když poněkud opotřebovanou zbroj – dlouhou přepásanou košili z kroužkového pletiva, vpředu i vzadu rozstřiženou, aby mohl sedět v sedle. U pasu mu

visela pochva s mečem, za opaskem měl ještě zastrčený palcát.

Sundal si celohlavovou přilbici, takovou, která má vpředu jen mřížku, abyste vůbec něco viděli a mohli se nadechnout. Objevila se ježatá, téměř dohola ostříhaná hlava. Tvář patřila člověku, nikoliv skřetovi, ale to už jsem tušil. Žádný ork by nedorostl do téhle výšky, a i kdyby, neměl by takhle dlouhé a rovné nohy.

Muž mohl mít asi pětáctýřicet roků. Na první pohled mi bylo jasné, že je to vycvičený, zkušený zabiják na vrcholu životních sil. Byl obrovský. Já, co se postavy týče, jsem spíše průměr a on mě převyšoval téměř o dvě hlavy.

Už několik dnů se neholil. Na tvářích měl popraskané žilky silného pijáka, jeho oči se ukrývaly v závějích vrásek a podobaly se spíš škvírám.

Usmál se. Zaskočilo mě to. Nebyl to žádný krasavec, působil však sympaticky.

„Co se děje?“ řekl jsem.

„Co se děje, vojáku? Děje se, že jste v prdeli. To se děje, jestli sis nevšiml.“

Stále se usmíval, uvolněný a přátelský.

„Ne. Nevšiml,“ namítl jsem. „Odráželi jsme útok, uhájili jsme vnitřní bránu.“

Neznámý muž se rozesmál. „Uhájili jste vnitřní bránu? Ta vnitřní brána je ovšem *okolnost*, se kterou nikdo nepočítal. Jinak by si vás orkové opékali k večeři. A všimni si, že jsme se ani nepokusili tu bránu dobýt. Stáhli jsme se a počkáme, až ji Touraine rozbije novým kulovým bleskem.“

„Alaricha Touraina kouzlo vyčerpalo tak, že málem zemřel,“ podotkl jsem.

„Ále hovno. Za dva dny bude zase chlapík. Odpočine si, obnoví síly a vypálí vás jako vosí hnízdo.“

„Tourainovi je už dvě stě let,“ pokusil jsem se odporovat. „Obnova sil mu nebude trvat dva dny, ale dva týdny.“

„Nebudeme se přít o prkotiny,“ zasmál se muž. „Vnitřní schodiště je plné mrtvol – to mračno much vidím odsud a bzučení zní jako vodopády. Už zítra se začnou mrtvolky rozkládat. Mrtvolný jed poteče dolů po schodech, mouchy ho roznesou zpátky do pevnosti. Do týdne začnete umírat na nákazu.“

Myslím, že jsem zbledl. Ten muž měl naprostou pravdu. Ano, škulb jsem sebou leknutím.

Černý hřebec poplašeně uskočil, snad se polekal mého prudkého pohybu. Muž hřebce objal kolem krku a konejšivě mu foukl po nozdrách: „Klid, Blesku, klid, kamaráde.“

Pak znovu promluvil ke mně: „Nebudeme se přít, vojáku. Já jsem Raymond de Couissy – a kdo jsi ty?“

„Schnirega. Desátník Roger Schnirega.“

„Máš kuráž, Schnirego, to dokážu ocenit. Pověz mi, Gordon Fee je v pevnosti, vid’?“

Na okamžiček jsem zaváhal. Mám říct pravdu – nebo lež?

Podíval jsem se Raymondovi de Couissy do očí: „Jo. Je tam.“

„Skvělé. Takže mu vyříd', že ho vyzývám na souboj. Jenom on a já.“

„A podmínky?“

„Rytířský souboj podle pravidel. Opěšalí bojovníci, vyzbrojení mečem, palcátem a dýkou. Každý může mít štít a jakoukoli zbroj.“

„Co získá vítěz?“

„Vítěz bude vítěz. Získá výhodu pro své vojsko. Jinak nezíská nic.“

„A důvod?“

„Už jsem se s Gordonem střetl – před dvaceti lety. Ve válce, kterou jsme vedli s Arkastií.“

„Takže vy pocházíte z vévodství Barro.“

„Tak jest, Rogere Schnirego. Vedl jsem jízdu, která prošla vaší obranou jako nůž máslem. Obrátili jsme vaše pěšáky na útěk, hnali jsme je před sebou!“

„Až Gordon Fee se vám postavil,“ pochopil jsem. „Sešikoval naše rozprášené vojáky, postavil se na odpor... Váš útok se rozbil o Gordonovu obranu.“

„Chápeš rychle, chlapče. Ano, takhle se to stalo. Tady se o tom hodně mluví, vid’? Gordon Fee je váš hrdina... A nebo... Ale ne, jsi příliš mladý, než abys tam tenkrát byl.“

„Bojoval jsem u Selkidy,“ hlesl jsem. Proč jsem to řekl? Nevím. Nejspíš jsem se chtěl pochlubit.

„To na tobě vidím, že jsi bojoval. Taková bitva člověka poznamená – už napořád. Tam jsi získal svoji hodnost, desátníku Schnirego?“

„Jo...“

„Vévoda Ferdinand to u Selkidy parádně podělal. Všechny bitvy zpackal, to on umí parádně.“

„Viděl jsem ho tenkrát – v polích pod Selkidou. Chodil po bojišti a plakal pro své železné jezdce...“

„Není mi ho líto... Udělal si to sám...“

A pak jsem to pochopil: „Vždyť já vím, co se stalo! Slyšel jsem o vás! Tehdy, před dvaceti lety, vás vévoda Ferdinand obvinil, že jste prohrál bitvu – a vy jste musel uprchnout!“

Raymond de Couissy se náhle změnil. Zpřísněl: „Pozor, chlapče, pozor! Hlídej si pusu! Vévoda je vévoda a může si dělat, co chce! To Gordon Fee je zodpovědný za to, co se stalo. Gordon Fee mi ukradl vítězství. Zničil mi život. Proč myslíš, že bych tady jinak šaškoval? Proč bych se spolčoval s Tourainem a velel mizerným, smradlavým orkům? Měl jsem se oženit s dcerou vévody Ferdinanda la Barro, a místo toho...“ zbledl a sevřel pravici na jílcí meče. Rozhlédl se po orcích, choulících se ve stínu skály.

„Koukám, že ti zelení vepři začínají ztrácet trpělivost.“

Ještě chvíli a zahryznou do tebe ty své klektáky. Takže tohle vyříd’ Gordonovi, Rogere: zítra o polednách, na

tomhle místě. Jenom on a já. Od této chvíle až do konce souboje bude platit příměří.“

„Nevím, jak se na to bude dívat Gordon,“ namítl jsem.

„Nemůže odmítnout. Nebo snad utrpěl v dnešní bitce zranění?“

„Ne, nemá žádné zranění.“

„Takže mu to vyřídí, slovo od slova. Zítra za poledne tady. On a já. A ještě něco, chlapče. Jaké máš pravomoci?“

„Mám pověření velitele pevnosti.“

„Takže dohodnuto? Příměří do zítřejšího odpoledne? Do konce souboje a vítěz v klidu odejde do bezpečí?“

„Příměří do konce souboje. Souhlasím s podmínkami.“

„Ruku na to?“

Stáhl si rukavici a napřáhl ke mně ruku. A já jsem, i když jsem nevěděl proč, nabídnutou pravici přijal a stiskl.

8.

Seděli jsme v kanceláři kapitána Francise – já, Karmín, Torgo, Zyorgh Gronta. A také Arietta. Proč jsem Ariettu přizval? No jasně, ať se dělo, co se dělo, chtěl jsem na ni udělat dojem.

„Ten muž, Raymond de Couissy, měl pravdu,“ řekl jsem. „Ještě dva takhle horké dny a mršiny na schodišti se prostě *roztečou*. Mouchy roznesou nákazu. Červi nás rozežerou zevnitř. Spoléhám jen na to, že v noci přijde Gordon Fee. Věřím, že Raymond de Couissy dodrží slovo. Během příměří projde Gordon s ostatními do pevnosti.“

„Tomu sám nevěříš,“ zasmála se Arietta.

„Proč by se to tak nemohlo stát? Touraine je k smrti vyčerpaný a bez sebe. Orkům velí Raymond de Couissy a ten slovo dodrží. Máme odklad do zítřejšího poledne. Navíc jsme získali příležitost odklidit mrtvolu ze schodiště.“

Zyorgh Gronta pokývl. „To je dobrý nápad. Má však jednu chybu. Nestačíme všechny mrtvé odnést. Není kam je